

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4.074 van 27 november 2007
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Nederlandse nationaliteit, op 11 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 juli 2007 houdende de intrekking van een verblijfskaart van een onderdaan van een lidstaat der E.E.G. en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE, die loco advocaat R. WILMOTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker diende op 20 september 2005 een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 15 maart 2006 werd de aanvraag tot vestiging geweigerd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken gelet op het feit dat verzoeker niet binnen de gestelde

termijn aantoonde dat hij in de voorwaarden was om te genieten van een recht op vestiging als werknemer.

1.3. Verzoeker diende op 20 augustus 2006 een tweede aanvraag tot vestiging in, ditmaal met het oog op het uitoefenen van een zelfstandige activiteit. Hij verklaarde aan de slag te gaan als zelfstandig projectingenieur.

1.4. Op 19 maart 2007 werd verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een onderdaan van een lidstaat der E.E.G..

1.5. Verzoeker werd op 29 juni 2007 verhoord door de lokale politie KEMPEN NOORD-OOST inzake het inzamelen van fondsen voor de Stichting X VZW. Verzoeker verklaarde geen beroep te hebben en te genieten van een werkloosheidsuitkering. Hij stelde tevens niet op de hoogte te zijn van het feit dat hij over een vergunning diende te beschikken om steun te vragen voor de Stichting X VZW. Er werd door de lokale politie een proces-verbaal opgesteld (PV: X) inzake oplichting en misbruik van vertrouwen.

1.6. Op 17 juli 2007 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot de intrekking van de aan verzoeker afgeleverde verblijfskaart van een onderdaan van een lidstaat der E.E.G. en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 13 augustus 2007 aan verzoeker betekend. De motivering van deze beslissingen luidt als volgt:

“(…)
De betrokkene had een verblijfsvergunning op basis van een zelfstandige activiteit. Echter hij had nooit de toelating om een dergelijke activiteit uit te oefenen. Zijn verblijfsvergunning heeft betrokkene dus bekomen op basis van frauduleuze verklaringen en wordt ingetrokken. Hij is hierdoor langer in het Rijk dan (de) overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn. Regelmatig verblijf verstreken.
“(…)”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging:

Overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad, in casu, op als annulatierechter. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om “*De Belgische Staat te verplichten verzoeker opnieuw in het bezit te stellen van zijn verblijfsdocument van een onderdaan van een lidstaat der E.E.G.*”.

3. Onderzoek van het beroep:

3.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep:

3.1.1. De verwerende partij werpt bij wege van een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op wegens het niet vermelden van haar kenmerk, waarvan de vermelding op straffe van nietigheid is voorgeschreven door artikel 39/69, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Art. 39/69, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

1° (...) het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten;”

Er kan op grond van de wetsgenese niet worden besloten dat het minste verzuim of de minste onregelmatigheid bij het naleven van deze pleegvormen tot de (absolute) nietigheid van de akte moet leiden. Veeleer kan worden aangenomen dat de wetgever deze pleegvorm heeft opgelegd met het oog op het bereiken van een bepaald normdoel. Deze op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm strekt er toe op onbetwistbare wijze het voorwerp van het beroep te bepalen, ten einde de verwerende partij toe te laten de draagwijdte van het beroep af te lijnen en alzo haar recht van verdediging te vrijwaren. Dit impliceert dat het niet in acht nemen van deze pleegvorm slechts tot nietigheid zal leiden als door dit verzuim het voorwerp van het beroep niet of slechts zeer moeilijk zou kunnen worden geïdentificeerd of een behoorlijke procesvoering zou zijn bemoeilijkt of onmogelijk zou zijn gemaakt.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de bestreden beslissing waarop het kenmerk van verwerende partij voorkomt. Bovendien blijkt uit de “memorie van antwoord” van verwerende partij duidelijk dat deze in staat was haar verweer terdege voor te bereiden. Het beoogde doel werd aldus bereikt.

3.1.2. Verwerende partij werpt in een tweede exceptie op dat artikel 39/69, §1, tweede lid, 5°, van de Vreemdelingenwet miskend werd gelet op het feit dat in het verzoekschrift de taal voor het horen ter terechtzitting niet werd vermeld.

In het verzoekschrift wordt evenwel duidelijk aangegeven dat verzoeker opteert voor de Nederlandstalige procedure, zodat de exceptie feitelijke grondslag mist.

3.1.3. Verwerende partij kan voorts ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat verzoeker geen belang heeft bij de ingestelde vordering tegen het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten gelet op het feit dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen tot gevolg zou hebben dat verzoeker niet langer illegaal in het Rijk verblijft.

De excepties worden verworpen.

3.2. Over de gegrondheid van het beroep:

3.2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 43 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap, goedgekeurd bij wet van 2 december 1957. Hij beroept zich op de vrijheid van vestiging en wijst er op dat hij stichter, bestuurder, voorzitter en secretaris is van een VZW die beschikt over een BTW-nummer en een KBO-nummer en hij voor de uitoefening van zijn zelfstandige activiteit geen vergunning nodig heeft.

Artikel 43 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap luidt als volgt:

“In het kader van de volgende bepalingen zijn de beperkingen van de vrijheid van vestiging voor onderdanen van een Lid-Staat op het grondgebied van een andere Lid-Staat verboden. Dit verbod heeft eveneens betrekking op beperkingen betreffende de oprichting van agentschappen, filialen of dochterondernemingen door de onderdanen van een lidstaat die op het grondgebied van een lidstaat zijn gevestigd.

De vrijheid van vestiging omvat behoudens de bepalingen van het hoofdstuk betreffende het kapitaal, de toegang tot werkzaamheden anders dan in loondienst en de uitoefening daarvan alsmede de oprichting en het beheer van ondernemingen, en met name van vennootschappen in de zin van de tweede alinea

van artikel 48, overeenkomstig de bepalingen welke door de wetgeving van het land van vestiging voor de eigen onderdanen zijn vastgesteld.”

Uit deze verdragsbepaling en uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (H.v.J., C-62/96, 27 november 1997) blijkt dat Unie-onderdanen om te kunnen genieten van de vrijheid van vestiging dienen te voldoen aan de wetsbepalingen die in het betrokken land gelden voor de eigen onderdanen.

Verzoeker betwist niet dat hij als zelfstandig projectingenieur niet beschikt over een toelating om aan fondsenwerving te doen zoals voorzien in het koninklijk besluit van 22 september 1823 houdende de bepalingen nopens het doen van collecten in de kerken en aan de huizen. Uit deze reglementaire bepaling blijkt nochtans dat personen die geldinzamelingen willen doen daartoe een schriftelijke toelating dienen te bekomen van de provinciale diensten indien de geldinzameling in meer dan een gemeente geschiedt. Bij gebreke aan deze schriftelijke toelating kon verzoeker deze activiteit niet op een regelmatige wijze ontplooien. Verzoeker kan voorts niet in redelijkheid stellen niet te weten welke vergunning hij nodig heeft daar uit het proces-verbaal van verhoor van de lokale politie van 29 juni 2007 blijkt dat verzoeker stelde alsnog een vergunning “om steun te vragen aan de mensen” te zullen aanvragen.

Een schending van artikel 43 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap wordt niet aangetoond.

3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissingen melding maakt van frauduleuze verklaringen maar geen enkele inhoudelijke verduidelijking geeft.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker een verblijfsvergunning verkreeg op basis van een zelfstandige activiteit terwijl later bleek dat hij hiervoor niet de vereiste vergunning had en dat de aanvraag tot vestiging dus op basis van valse verklaringen gebeurde. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St., nr. X, 26 maart 2002). De formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 houdt verder geen controle in van de inhoud en de juistheid van de aangehaalde motieven (R.v.St., nr. X, 18 november 1993).

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen geground middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.